

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2. Dnia 10 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla W. M. w W., II W. C.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Małyśa

Protokolant: apl. radcowski Andrzej Dzikowski

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2013 w W. na rozprawie

sprawy z powództwa M. J. (1)

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki M. J. (1) kwotę 13.960,40 złotych (trzynastu tysięcy dziewięciuset sześćdziesięciu złotych, 40/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. nakazuje pobrać od powódki M. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla W. M. kwotę 217,83 złotych (dwustu siedemnastu, 83/100) tytułem zwrotu wydatków pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa;
4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) SA w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla W. M. kwotę 201,07 złotych (dwustu jeden złotych, 07/100) tytułem zwrotu wydatków pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa;
5. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki M. J. (1) kwotę 694,74 złotych (sześciuset dziewięćdziesięciu czterech złotych, 74/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka M. J. (1), zastępowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, pozwem z dnia 29 maja 2012 roku (data złożenia pisma) wniosła o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki kwoty 9.000,00 (dziewięciu tysięcy) złotych tytułem dopłaty do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wyrokowania do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania i kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Jednocześnie pełnomocnik powódki zastrzegł możliwość późniejszej modyfikacji powództwa, po wywołaniu opinii biegłego sądowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powódka w dniu 15 kwietnia 2011 roku w miejscowości G. uczestniczyła w kolizji drogowej busa z samochodem osobowym marki F.. W wyniku zdarzenia, powódka M. J. (1), doznała obrażeń ciała w

postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego, złamanie kostki bocznej stawu skokowego (podudzia lewego), ranę tłuczoną okolicy pięty lewej i stłuczenia barku. W efekcie powódka musiała nosić przez 3 tygodnie kołnierz ortopedyczny i przez 6 tygodni gips, a następnie odbyć rehabilitację. Jednocześnie powódka wymagała opieki przez okres 6 tygodni.

Zgodnie z twierdzeniami pełnomocnika powódki, pozwany co do zasady, przyjął odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 15 kwietnia 2011 roku, w którym obrażeń doznała powódka i wypłacił powódce kwotę 6.000 (sześćset tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę oraz kwotę 692,69 (sześćset dziewięćdziesiąt dwa 69/100) złotych tytułem odszkodowania za koszty dojazdów do placówek medycznych. Zdaniem pełnomocnika powódki, kwota wypłacona przez pozwanego tytułem zadośćuczynienia jest nieadekwatna do rozmiaru poniesionej przez powódkę szkody, wobec czego powódka wniosła jak na wstępie. (k. 1 – 4 – pozew)

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pracownika wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

W uzasadnieniu Pozwany podnosi, iż nie kwestionuje faktu zaistnienia szkody. Została ona zgłoszona pozwanemu i zarejestrowana jako szkoda nr (...). Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozwany określił świadczenie z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 6.000 (sześćset tysięcy) złotych oraz kwotę 732,69 (siedemset trzydzieści dwa 69/100) złotych tytułem odszkodowania za koszty dojazdów do placówek medycznych, leczenia i zniszczonych rzeczy. Ustalona i wypłacona kwota zadośćuczynienia zdaniem pozwanego uwzględnia doznany przez powoda uszczerbek na zdrowiu, charakter, trwałość i rozmiar obrażeń będących następstwem wypadku oraz związanych z nim cierpień fizycznych i psychicznych.

Jednocześnie pozwany kwestionuje wysokość dochodzonej kwoty z tytułu zadośćuczynienia z uwagi na fakt, iż jest ona nieodpowiednia do rozmiaru doznanej krzywdy i w ocenie pozwanego nie została udowodniona. Według pozwanego dochodzona kwota zadośćuczynieniu jest rażąco wygórowana. Pozwany podniósł, iż w toku postępowania likwidacyjnego zaspokoił wszystkie słuszne i udowodnione roszczenia powoda będące następstwem wypadku komunikacyjnego, w związku z czym powództwo powinno zostać oddalone jako bezzasadne. (k. 30 – 33 – odpowiedź na pozew)

Powódka M. J. (1), w toku procesu, zmodyfikowała roszczenie wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty w wysokości 24.000 (dwadzieścia cztery tysiące) złotych tytułem dopłaty do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wyrokowania do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 4.960,40 (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt 40/100) złotych tytułem odszkodowania za koszty opieki osób trzecich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wyrokowania do dnia zapłaty.

Modyfikacja żądania strony powodowej została uzasadniona sporządzeniem opinii biegłego sądowego, który stwierdził, iż urazy doznane przez powódkę w wyniku wypadku skutkują 15% inwalidztwem, wobec czego dopiero na obecnym etapie postępowania powódka zapoznała się z medycznym rozmiarem doznanej krzywdy. Wobec powyższego powódka wniosła o kwotę, która jej zdaniem jest adekwatna i odpowiednia do doznanej krzywdy i choć w części rekompensuje ujemne następstwa wypadku.

Drugą część żądania powódka uzasadnia twierdzeniem biegłego, iż w okresie 2 miesięcy powódka potrzebowała opieki w wymiarze 3-4 godzin dziennie. Kwota żądana tym tytułem została ustalona poprzez przemnożenie ilości wymaganych godzin opieki w okresie dwóch miesięcy przez godzinową stawkę usług opiekuńczych według stawek Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w S. w okresie, kiedy powódka wymagała opieki. Zdaniem powódki zwrot kosztów opieki jako kosztów leczenia przysługuje poszkodowanej niezależnie od tego kto sprawuje nad nią opiekę, a fakt, że opiekę sprawowali domownicy nie pozbawia powódkę żądania stosownego odszkodowania. (k. 91 – 93 – pismo procesowe powódki, k. 94 – pismo ośrodka pomocy społecznej)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 kwietnia 2011 roku w miejscowości G. doszło do kolizji busa z samochodem osobowym marki F., w wyniku którego powódka M. J. (1) doznała obrażeń ciała.

(k. 8 – notatka policyjna, k. 77 – opinia specjalistyczno-chirurgiczna o stanie zdrowia sporządzona przez biegłego sądowego dr W.J. C.)

Powódka siedziała z przodu pojazdu i nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa.

(k. 61 – 63 – protokół z przesłuchania informacyjnego powódki, zeznania powódki k.130-132)

Powódka nie straciła przytomności. Z miejsca wypadku została odwieziona karetką do „ (...) Szpitala Wojewódzkiego w S.” Sp. z o.o., gdzie była operowana.

(k. 77 – 78 – opinia specjalistyczno-chirurgiczna o stanie zdrowia sporządzona przez biegłego sądowego dr W. J.C.)

W szpitalu stwierdzono u powódki obrażenia złamania kostki bocznej podudzia lewego, rany tłuczonej okolicy pięty lewej oraz urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego.

(k. 9 – wyniki badania diagnostycznego zdjęcie rtg kręgosłupa szyjnego, k. 10 # wyniki badania diagnostycznego zdjęcie rtg kostki/stopy, k. 11 – karta przekazania pacjenta, k. 12 – 13 – historia choroby poradni ortopedyczno-urazowej, k. 77 – 78 – opinia specjalistyczno-chirurgiczna o stanie zdrowia sporządzona przez biegłego sądowego dr W. J. C.)

Powódka nie przebywała w szpitalu. Po zaszyciu rany pięty i założeniu gipsu na lewe podudzie oraz stabilizacji kręgosłupa szyjnego kołnierzem ortopedycznym F. na 3 tygodnie wypisana tego samego dnia do leczenia ambulatoryjnego. Zostało również zastosowane wobec powódki leczenie farmakologiczne.

(k. 12 – 13 – historia choroby powódki w Poradni O.-Urazowej, k. 77 # 78 – opinia specjalistyczno-chirurgiczna o stanie zdrowia sporządzona przez biegłego sądowego dr W. J.C.)

Po wypadku powódka chodziła o kulach i potrzebowała pomocy osób trzecich w wykonywaniu codziennych obowiązków przez okres dwóch miesięcy.

(k. 61 – 63 – protokół z informacyjnego przesłuchania powódki M. J. (1) oraz jej zeznań k. 130-132, protokół z przesłuchania świadka A. J., k. 77 # 78 # opinia specjalistyczno-chirurgiczna o stanie zdrowia sporządzona przez biegłego sądowego dr W. J. C. k. 155 – 157 – protokół z ustnej opinii uzupełniającej biegłego sądowego dr W. J. C.)

Po zakończeniu leczenia właściwego powódka w okresie od 23 maja do 3 czerwca 2011 roku wykorzystwała w ramach rehabilitacji zabiegi Magnetronik, masażu klasycznego i laseru.

(k. 15 – informacja dla lekarza kierującego)

Badanie rezonansem magnetycznym z dnia 18 czerwca 2011 roku wykazało nieprawidłowe kyfotyczne ustawienie kręgosłupa szyjnego wobec czego w okresie od 25 lipca do 5 sierpnia 2011 roku powódka wykorzystwała w ramach rehabilitacji zabiegi masażu klasycznego i lasera.

(k. 16 – MR kręgosłupa szyjnego, k. 18 – informacja dla lekarza kierującego)

W okresie od 22 sierpnia do 2 września 2011 roku powódka wykorzystwała w ramach rehabilitacji zabiegi kripola, ćwiczenia czynne stawu skokowego lewego, masaż klasyczny odcinka C i obręczy barkowej.

(k. 20 – informacja dla lekarza kierującego)

Pod koniec maja 2011 roku powódka rozpoczęła leczenie w Poradni Neurologicznej, natomiast w połowie sierpnia 2011 roku powódka rozpoczęła leczenie w Poradni (...) Leczniczej.

(k. 17 – zaświadczenie lekarza A. T. – specjalisty neurologa, k. 22 – historia zdrowia i choroby Poradni (...) Leczniczej M. J. (1))

Powódka zaniechała leczenia z uwagi na ciążę. Jednak z powodu dolegliwości bólowych powódka po urodzeniu dziecka podjęła ponownie leczenie.

(k. 61 – 63 - przesłuchanie świadka A. J., k. 65 – skierowanie na fizykoterapię, k. 66 – dokumentacja medyczna, k. 130 – 132 – zeznanie powódki M. J. (1))

W skutek obrażeń doznanych w wypadku powódka doznała średnio-ciężkiego urazu kręgosłupa szyjnego i kończyny dolnej lewej. Uszczerbek należy uznać za średni i trwały.

(k. 77 – 78 – opinia specjalistyczno-chirurgiczna o stanie zdrowia sporządzona przez biegłego sądowego dr W. J. C.)

Ponadto w skutek wypadku stwierdzono u powódki procentowo trwały uszczerbek na zdrowiu poszkodowanej jako uszkodzenie kości strzałkowej lewej, pęknięcie kostki bocznej łącznie z raną pięty lewej na 8% oraz uszkodzenie kręgosłupa szyjnego na 7%. Łączny stopień inwalidztwa nabytego w wyniku urazu odniesionego w wypadku został oszacowany na 15%.

(k. 77 – 78 – opinia specjalistyczno-chirurgiczna o stanie zdrowia sporządzona przez biegłego sądowego dr W. J. C., k. 155 – protokół z ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego dr W. J. C.)

Jednocześnie nie istnieją medyczne przeciwwskazania do wykonywania wyuczonego zawodu, z wyjątkiem pracy na stanowisku instrumentariuszki na bloku operacyjnym.

(k. 77 – 78 – opinia specjalistyczno-chirurgiczna o stanie zdrowia sporządzona przez biegłego sądowego dr W. J. C., k. 155 – protokół z ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego dr W. J. C.)

Powódka do chwili obecnej odczuwa ból głowy i kostki, który uniemożliwia jej w pełni normalne funkcjonowanie. Nie odzyskała ona pełnej sprawności sprzed wypadku .

(k. 61 – 63 – przesłuchanie informacyjne powódki, przesłuchanie świadka A. J., k. 130 – 132 – zeznanie powódki M. J. (1))

Powódka przed wypadkiem była osobą aktywną, która chodziła na siłownię, uprawiała fitness i biegi oraz jeździła na rolnach. Po przeżytym wypadku powódka z uwagi na dolegliwości bólowe nie jest w stanie powrócić do poprzedniej aktywności fizycznej. Musiała również zrezygnować z obuwia na wysokim obcasie z uwagi na dolegliwości bólowe nogi oraz widoczną nie blednącą bliznę.

(k. 61 – 63 – przesłuchanie informacyjne powódki, przesłuchanie świadka A. J., k. 130 – 132 – zeznanie powódki M. J. (1))

Powódka uskarża się na lęk przed poruszaniem się samochodem oraz busem spowodowany powyższym wypadkiem, co uniemożliwia jej normalne funkcjonowanie. Dopiero kilka miesięcy po wypadku powódka zaczęła kierować samochodem, jednak obecnie nadal ma lęk przed jazdą samochodem.

(k. 61 – 63 – przesłuchanie informacyjne powódki, przesłuchanie świadka A. J., k. 130 – 132 – zeznanie powódki M. J. (1))

W dniu 14 listopada 2011 roku pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznało powódce M. J. (1) odszkodowanie w wysokości 6.692,69 (sześć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt dwa 69/100) złotych na co składały się:

zadośćuczynienie w kwocie 6.000 (sześciu tysięcy) złotych, koszty dojazdu do placówek medycznych w kwocie 240,64 (dwieście czterdzieści 64/100) złotych, koszty leczenia w kwocie 222,05 (dwieście dwadzieścia dwa 5/100) złotych oraz koszt zniszczonych rzeczy w kwocie 230 (dwieście trzydzieści) złotych.

(k. 47 – 48 – pismo pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.)

W wyniku odwołania powódki w dniu 24 marca 2012 roku pozwany przyznał dopłatę odszkodowania w kwocie 40 (czterdzieści) złotych tytułem kosztu zniszczonego telefonu. Pozwany uzasadnił swoje stanowisko tym, iż jego zdaniem zadośćuczynienie w łącznej kwocie 6.000 (sześciu tysięcy) złotych spełniło funkcję kompensacyjną przypisaną przedmiotowemu świadczeniu.

(k. 49 – 50 – pismo pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione wyżej dokumenty znajdujące się w aktach niniejszej sprawy, których wiarygodność i autentyczność nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Obiektywnym dowodem w niniejszej sprawie była również sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania opinia biegłego traumatologa dr W. J. C. na okoliczność obrażeń ciała doznanych przez powódkę na skutek zdarzenia z dnia 15 kwietnia 2011 roku. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia była logiczna, spójna i zawierała merytoryczne wnioski. Co równie istotne biegły w sposób wyczerpujący i rzeczowy wypowiedział się w ustnej opinii uzupełniającej do zastrzeżeń podnoszonych przez stronę pozwaną. Z tych przyczyn w ocenie Sądu przedłożona opinia zasługiwała na przymiot wiarygodności.

Z uwagi na wyczerpującą odpowiedź biegłego, zarówno w formie pisemnej oraz ustnej na zastrzeżenia strony pozwanej sąd oddalił wniosek pozwanego o skierowanie sprawy do innego biegłego, ponieważ jedynym argumentem przemawiającym za uwzględnieniem tego wniosku nie może być sporządzenie przez biegłego opinii niezgodnej ze stanowiskiem jednej ze stron postępowania.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania świadka A. J. oraz powódki M. J. (1) na okoliczność przebiegu i skutków zdarzenia z dnia 15 kwietnia 2011 roku. Sąd co do zasady nie znalazł podstaw do ich podważenia.

Treść poszczególnych dowodów korespondowała ze sobą, tworząc spójny obraz okoliczności faktycznych sprawy, a Sąd nie dopatrywał się w nich niczego, co mogłoby poddać w wątpliwość ich wiarygodność i moc dowodową.

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu przedmiotowe powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezsporny był fakt, iż w dniu 15 kwietnia 2011 roku w miejscowości G. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała.

Bezsporny pozostał również fakt, iż pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za zaistniałą szkodę, czemu wyraz dał przyznając powódce odszkodowanie w wysokości 6.692,69 (sześć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt dwa 69/100) złotych na co składały się: zadośćuczynienie w kwocie 6.000 (sześciu tysięcy) złotych, koszty dojazdu do placówek medycznych w kwocie 240,64 (dwieście czterdzieści 64/100) złotych, koszty leczenia w kwocie 222,05 (dwieście dwadzieścia dwa 5/100) złotych, koszt zniszczonych rzeczy w kwocie 230 (dwieście trzydzieści) złotych oraz w wyniku odwołania powódki dopłatę odszkodowania w kwocie 40 (czterdzieści) złotych tytułem kosztu zniszczonego telefonu.

Dodać należy, iż fakt wypłacenia odszkodowania potwierdza tym samym, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki umożliwiające przypisanie pozwanemu odpowiedzialności za przedmiotową szkodę.

Spór pomiędzy stronami niniejszego postępowania w istocie sprowadzał się do ustalenia wysokości należnego powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz odszkodowania za koszty opieki osób trzecich.

Odnosząc się do kwestii zadośćuczynienia należy zauważyć, iż zgodnie z art. 444 § 1 kodeksu cywilnego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Stosownie do brzmienia art. 445 § 1 kodeksu cywilnego w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W świetle przytoczonego artykułu istotnym staje się określenie pojęcia krzywdy. Krzywda, za którą sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i cierpienia moralne. Nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00)

Krzywda zatem polega na ujemnych przeżyciach poszkodowanego, cierpieniach fizycznych (ból i inne dolegliwości) i psychicznych (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Zgodnie z wyrokiem sądu Apelacyjnego w B. z dnia 13 września 2012 roku o sygn. akt I ACa 349/12: „Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną, gdyż stanowi ono przybliżony ekwiwalent za doznaną przez pokrzywdzonego szkodę niemajątkową (krzywdę), a zatem powinno ono wynagrodzić doznane przez pokrzywdzonego cierpienia, utratę radości życia oraz ułatwić mu przezwycięzenie ujemnych przeżyć psychicznych. Celem zadośćuczynienia jest naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia. Wśród innych okoliczności wpływających na wysokość zadośćuczynienia jest między innymi wymóg ustalenia go w rozsądnych granicach adekwatnych do aktualnych stosunków majątkowych, bo jak wspomniano jego celem jest pokrycie szkody majątkowej, a nie wzbogacenie poszkodowanego; kwota zadośćuczynienia winna przy tym odpowiadać aktualnym warunkom życiowym i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Przy ustalaniu zadośćuczynienia trzeba również uwzględnić: rodzaj naruszonego dobra, rozmiar krzywdy, stopień winy sprawcy, przyczynienia się pokrzywdzonego do szkody, wiek pokrzywdzonego.”

Ustalenie wysokości należnego zadośćuczynienia jest więc trudne i wymaga dokonania oceny w oparciu o całokształt okoliczności sprawy. O wysokości zadośćuczynienia decyduje Sąd po szczegółowym zbadaniu wszystkich okoliczności sprawy, kierując się zasadą, że przyznanie zadośćuczynienia powinno przedstawiać realną wartość dla pokrzywdzonego. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 7 grudnia 2012 roku, sygn. akt I A Ca 640/12, LEX nr 1220559)

W orzecznictwie wykazuje się, że przyznanego zadośćuczynienia nie należy traktować na zasadzie ekwiwalentności, która charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a jednocześnie nie być źródłem nadmiernego wzbogacenia (zob. wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 582/98, LEX nr 52776)

Przenosząc powyższe w realia niniejszej sprawy, stwierdzić należy bezsprzecznie, iż powódka wskutek przedmiotowego wypadku na skutek poniesionych obrażeń ciała doznała związanej z tym krzywdy spowodowanej przede wszystkim urazem złamania kostki bocznej podudzia lewego, raną tłuczoną okolicy pięty lewej oraz urazem

skrętnym kręgosłupa szyjnego. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze następujące okoliczności: fakt, iż powódka doznała krzywdy bez swojej winy, do dnia dzisiejszego odczuwa ona skutki tego wypadku, ale także okoliczność, iż uszczerbek na zdrowiu jest średni i ma charakter trwały.

Ponadto Sąd miał na uwadze także okoliczność, iż powódka bezpośrednio po wypadku przez okres dwóch miesięcy potrzebowała korzystać z opieki osoby trzeciej przy wykonywaniu podstawowych czynności życiowych oraz miała założony przez 6 miesięcy gips na lewe podudzie oraz przez okres 3 tygodni musiała nosić kołnierz ortopedyczny F..

Na uwagę zasługuje fakt, iż po wypadku powódka musiała zrezygnować z formy aktywnego wypoczynku. Przed wypadkiem powódka chodziła na siłownie, uprawiała fitness i biegi oraz jeździła na rolkach, które obecnie uniemożliwiają powódce stopień inwalidztwa nabytego w wyniku wypadku oraz okresowe bóle głowy, kręgosłupa szyjnego, kończyny dolnej lewej i stopy lewej. Dodatkowym kryterium rzutującym na rozmiar szkody jest fakt, iż dolegliwości bólowe powódka odczuwa do dnia dzisiejszego. Sąd wziął pod uwagę również okoliczność istnienia blizny oraz powstałe w wyniku wypadku stany lękowe przed jazdą samochodem i bussem.

Jednocześnie przy uwzględnianiu rozmiaru szkody należy ocenić również brak przeciwwskazań medycznych do podjęcia przez powódkę pracy w wyuczonym zawodzie pielęgniarstwa, za wyjątkiem pracy na stanowisku instrumentariuszki na bloku operacyjnym, , brak konieczności hospitalizacji bezpośrednio po zdarzeniu, biorąc pod uwagę, że powódka jest osobą młodą, a na skutek wypadku doznała 15% trwałego inwalidztwa.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu łączna kwota 15.000 (piętnastu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia pieniężnego dla powoda jest kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.

Zdaniem Sądu, tak ustalona kwota zadośćuczynienia w świetle powyższych okoliczności stanowi realną wartość ekonomiczną dla powódki i nie jest przy tym wygórowana w odniesieniu do aktualnych średnich zarobków w społeczeństwie i jej przeciętnej stopy życiowej.

Mając na uwadze okoliczność, że strona pozwana wypłaciła już powodowi kwotę 6.000 (sześciu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, należało zasądzić od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz M. J. (2) dalszą kwotę 9.000 (dziewięciu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia.

Odnosząc się do odszkodowania za koszty opieki osób trzecich nad powódką należy zauważyć, iż korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty leczenia stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. Legitymacja czynna w zakresie żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanej niezależnie od tego, kto sprawuje nad nią opiekę (osoba bliska, np. mąż, brat czy matka)(tak: wyrok SN z dnia 12 lutego 2007r., II CSK 474/06, LEX nr 274155).

Zgodnie z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym powódka wymagała opieki w wymiarze 2 miesięcy w ilości 3-4 godzin dziennie. Należy zauważyć, iż podstawą wyliczenia odszkodowania z tytułu kosztów opieki osób trzecich są powszechnie przyjęte w orzecznictwie stawki Ośrodka Pomocy (...).

Wobec powyższego, w całości jest uzasadniona kwota 4.970,40 (cztery tysiące dziewięćset siedemdziesiąt 40/100) złotych według wyliczenia 60 dni x 4 godziny dziennie = 240 godzin x 20,71 (dwadzieścia 71/100) złotych = 4.970,40 (cztery tysiące dziewięćset siedemdziesiąt 40/100) złotych.

Wobec powyższego Sąd zsumował kwotę 9.000 (dziewięciu tysięcy) złotych i kwotę 4.970,40 (cztery tysiące dziewięćset siedemdziesiąt 40/100) złotych wobec czego orzekł zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki M. J. (1) kwotę 13.960,40 (trzynaście tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt, 40/100) złotych jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Orzeczenie o odsetkach od kwoty głównej oparto na art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2). Dłużnik opóźnia się ze

spełnieniem świadczenia, jeżeli nie spełnia go, pomimo, iż jest ono wymagalne. W powyższej sprawie przedmiotowe świadczenie stało się wymagalne z dniem wydania wyroku.

Zważywszy na powyższe, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Koszty postępowania Sąd rozdzielił stosunkowo, przyjmując, iż powódka wygrała sprawę w 48% (13.960,40 (trzynaście tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt 40/100) złotych z 28.960,40 (dwadzieścia osiem tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt 40/100) złotych kwoty żądanej), wobec czego pozwany wygrał sprawę w 52%.

Sąd rozliczył wydatki procesowe poniesione na biegłego uwzględniając stosunkowy rozdział wydatków procesowych i nakazał pobrać od stron stosowną kwotę (217,83 (dwieście siedemnaście 83/100) złotych od powódki oraz 201,07 (dwieście jeden 7/100) złotych od pozwanego) tytułem zwrotu wydatków pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa, jak w pkt. 3 i 4 sentencji wyroku,

Na koszty poniesione przez powódkę złożyły się kwota opłaty od pozwu w wysokości 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych i 999 (dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć) złotych, kwota zaliczki na poczet opinii biegłego w wysokości 200 (dwieście) złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.417 (dwa tysiące czteryście siedemnaście) złotych. W sumie powódka poniosła koszty w kwocie 4.066 (cztery tysiące sześćdziesiąt sześć) złotych. Pozwany nie poniósł żadnych kosztów.

Przy uwzględnieniu powyższej proporcji ustalona wysokość należnych powódce od pozwanego kosztów powinna wynosić 1.951,68 (tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt jeden 68/100) złotych (0,48*4.066,00 złotych), wobec czego Sąd zasądził powyższą kwotę jak w pkt 5 sentencji wyroku.